

plejer Landstinget og Ministeren at være enige, men denne Gang er det modsatte Tilfældet, idet Landstinget er gaaet mod Ministeren og vil have Folketinget med sig; her ere jo Ministeren og Folketinget enige. Hvis saa Ministeren for Fremtiden er ikke alene streng, men muligvis for streng, saa ville vi saa det at søle. Der findes nemlig en Regulator herfor, idet der da vil indkomme en hel Del Andragender her til Rigsdagen fra dem, som mene, at de burde have Indfødsret, og at de ere fuldt saa værdige som mange, der have faaet den, og det er noget, jeg er overbevist om, at Folketinget, og navnlig Folketingets Udvalg, meget gerne vil undgaa, da det vil blive et højt besværligt Arbejde, men paa den anden Side bør ikke Rigsdagen styde et saadant Arbejde fra sig. Derfor er det min Henstilling til den ærede Minister, som i denne Sag, det haaber jeg, vil faa fuld Støtte af Folketinget, at han vil gøre hele sin Indflydelse gældende i det andet Ting i den Retning, at man denne Gang lader Lovforslaget gaa igennem i den Form, hvori han har forelagt det i Landstinget, og at den ærede Minister saa i Fremtiden vil prøve sig frem med en strengere Sigtning af de Andragender, der komme ind. Paa den Maade tror jeg, at man sikrest kommer frem i den Retning, som ogsaa Landstinget ønsker.

Indenrigsministeren (Zengersted): Det ærede Medlem mener, at Landstinget er gaaet mod Ministeren paa dette Lovforslag, medens Folketinget ønsker at retablere Forslaget, som Ministeren har fremsat det. Sa det er jo rigtig sagt og rigtig tænkt, men jeg har jo nys forklaret, hvorfor jeg ikke anser det for videre farligt, at acceptere den Fremgangsmaade, som Landstinget har brugt, og hvorfor jeg tror, det er bedst for Sagen, om man følger den. Jeg kan ikke se, at der i Landstinget er gjort nogen saadant Uret mod Lovforslaget, at man behøver at være betænkelig ved det. Det vil jeg altsaa henstille til den ærede Ordførers og Tingets Overvejelse. Naar den ærede Ordfører siger, at Landstinget er gaaet mod Ministeren paa dette Lovforslag, forundrer det mig dog noget i en Folketingsmands Mund, thi jeg har aldrig hørt, at Folketinget er saa bange for at gøre Ændringer i et Lovforslag, at der her skulde være Grund til at ante over, at Landstinget har gjort nogle Ændringer i Lovforslaget, og jeg har heller aldrig troet, at det, at et Lovforslag blev noget ændret i et af Tingene, kunde siges at være at gaa mod Ministeren. Hvad i al Verden skulde vi saa forhandle om her, naar

det skal indrettes saaledes, at de Lovforslag, som Ministeren forelægger i Tingene, skulle vedtages uforandrede? Der maatte altsaa slet ikke forandres i dem, thi gør man det, gaar man mod Ministeren! Jeg tror ikke, den Teori er holdbar i Længden.

Ordføreren (Bajer): Det er ganske rigtig, hvad den ærede Minister siger, for saa vidt det gælder at ændre noget i et Lovforslag. Men her er der ikke Tale om i den Forstand at ændre noget, her er der Tale om at fravige en ældgammel Sædvane, og det, jeg naastaar, er, at alle de, som stod paa det oprindelige Lovforslag, og som nu, hvis Folketinget følger Udvalgets Indstilling, atter blive satte ind deri, komme ind i Kraft af Folketingets gamle Sædvane.

Indenrigsministeren (Zengersted): Ja, jeg ser ikke paa dette Forhold, saaledes som det ærede Medlem gør, og det ærede Medlem er heller ikke i Overensstemmelse med sine tidligere Udtalelser. Det ærede Medlem forklarede nemlig, hvorledes det nu var Landstinget, som var kommet bort fra sine gamle Principer, hvorledes Landstinget der for havde sikret, at der skulde et forstelligt Naremaal til for Svenske, Nordmænd, fort jagt Skandinaver, og for andre Udlændinge, er gaaet bort fra dette ved at sætte det bestemte Billaar, at Kommunen skal anbefale dem, og at Landstinget er gaaet over til at anerkende, at et Støn eller, som jeg før udtalte, et regelbundet Støn, skal være det afgørende, samt at det vedkender sig dette. Landstinget er altsaa gaaet bort fra det, som det i en Narrække har fulgt, og det forekommer mig, at det ærede Medlem skulde være vel tilfreds med det. At Landstinget har givet dette et Udtryk ved nogle Ændringer i Loven, er ret naturligt, og derfor tror jeg stadig, det vilde være bedst for Sagen, for dem, som skulle gaa Indfødsret ved Lovgivningsmagtens Hjælp, at man vedtager Lovforslaget, som det nu foreligger. Der er jo nemlig ingen, der kan bedømme, hvorledes det vil stille sig, naar man skal til en nærmere Forhandling mellem Tingene, og da der findes et ret flækkeligt Antal Personer, ja et langt større Antal, end der noget tidligere Aar har været, paa Indfødsretslovsforslaget, saa forekommer det mig at være det bedste, at vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger.

Ordføreren (Bajer): Det er meget rigtig, at det høje Landsting maaste aldrig nogen Sinde saa bestemt har erklæret, at det nu gaar over til Stønnet i Stedet for